

Василь Біля
Vasyl Bilia
Чернівці

ПЕРВОРОДНИЙ ГРІХ І ЛЮДСЬКІ СТРАЖДАННЯ ЗГІДНО ЗІ СВЯТИМ ПИСЬМОМ

PĂCATUL ORIGINAR ȘI SUFERINȚA UMANĂ CONFORM SFINTELOR SCRIPTURI

Suferința este poate cea mai neplăcută parte a vieții umane, ea îi afectează într-un mod sau altul pe toți oamenii, este soarta inevitabilă a omului. Din când în când, cu toții ne confruntăm cu suferințe fizice sau morale, durere, boală, supărare, tristețe, tânjire, pierdere, greutate etc. A evita durerea este imposibil și contraindicat. Această imposibilitate derivă din faptul că trăim într-o lume căzută și suntem esențialmente ființe imperfecte – după cum ne învață și Geneza 3, unul dintre pasajele fundamentale ale Bibliei. Suferința a devenit parte din viața umană. Toate zilele cât omul va avea viață va fi însoțit și de suferință. În suferințele sale Iov a declarat: “Omul se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare” (Iov 5:7).

Din punct de vedere Biblic, suferința a apărut atunci când în lume a pătruns păcatul. Din acel moment, atât oamenii cât și restul creației au început să sufere. Din cauza păcatului suferința a devenit parte a vieții. După cum spune cartea Iov “Omul născut din femeie are viața scurtă, dar plină de necazuri” (Iov 14:1). Suferința care a pătruns în lumea creată de Dumnezeu este o consecință a păcatului.

Actualitatea. Chiar dacă suferința este parte inevitabilă a vieții umane, subiectul a devenit foarte actual astăzi, când Ucraina se confruntă cu ororile războiului, necazul, durerea și distrugerile care au loc în fiecare zi. În încercările prin care trece poporul ucrainean, mulți ridică semne de întrebare: “De ce Dumnezeu a îngăduit ca Rusia să atace Ucraina, să lupte împotriva țării noastre? De ce a îngăduit să vină peste țara noastră o urgie atât de mare?”. Mulți nu înțeleg cum poate Dumnezeu să privească spre răul care se produce în contextul războiului și să nu intervină?

Scopul articolului. Scopul lucrării noastre este să facem o descriere a originii și cauzelor suferinței. Având în vedere că durerea este consecința păcatului din Grădina Eden, ea îl va însoți pe om toată viața. Suferința umană este adesea asociată cu diverse circumstanțe, cum ar fi bolile, conflictele, pierderile sau persecuțiile. Suferința a devenit parte din viața umană din cauza păcatului originar. Prin neascultarea primilor oameni, s-a produs o schimbare în ființa umană, s-a corupt natura umană și au intrat suferința și moartea în lume.

Cuvinte cheie: suferință, rău, păcat, origine, boală, război, colectiv, durere, necaz, conflicte, neliniște, frică, judecata lui Dumnezeu.

Prezentarea materialului de bază. Din punct de vedere biblic, păcatul își are originea într-un abuz de libertate, un abuz al libertății date de Dumnezeu ființelor create, care au primit din partea lui Dumnezeu voință proprie¹. Nu Dumnezeu este Cel care a creat răul. Răul mai degrabă este o chestiune de relație, nu un lucru în sine. Când Adam și Eva nu au ascultat de Dumnezeu și au cedat ispitei și prin aceasta au păcătuit, acest act a atras în urma lui mai multe consecințe. Ei au devenit subiectul pedepsei lui Dumnezeu, pentru că au încălcat porunca divină: “Și i-a dat porunca aceasta: “Poți să mănânci în voie din orice pom din grădină, dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Gen. 2:16–17, EDCR). Dumnezeu nu putea să ignore și să lase nepedepsită încălcarea poruncii Sale. Ca rezultat, boala și moartea au devenit părți

¹ Menzies William W. Doctrina biblice, o perspectivă penticostală / Stanley M. Horton. Oradea : Life Publishers România, 1999. P. 95.

ale experienței umane de care nu poate scăpa nimeni. După cum susțin autorii Mensies și Horton, o parte a blestemului cauzat de cădere, a fost și supunerea trupului omenesc ravagiilor bolilor și în final morții fizice².

Când Biblia vorbește despre suferința umană, de obicei se referă la oameni care sunt îndurerați din cauza unor situații sau circumstanțe neplăcute sau dureroase din viața lor, un exemplu bun la care putem să ne uităm este Iov (Iov 1), sau la un suflet care este disperat, chinuit și strigă de tristețe și durere (Luca 16:19–31). Cuvântul “durere” se aplică tuturor suferințelor trupesti (Iov 14.22) și tuturor chinurilor sufletești (Is. 21:3), constituie încetarea unei stări normale și începutul unei tulburări.³ Având în vedere că durerea este consecința păcatului din Grădina Eden, ea îl va însoți pe om toată viața. Suferința umană este adesea asociată cu diverse circumstanțe, cum ar fi bolile, conflictele, pierderile sau persecuțiile. De asemenea, se întâlnesc numeroase pasaje care exprimă durerea și disperarea indivizilor sau a poporului în fața adversităților vieții. Cuvântul “durere” în Scriptură cel mai des exprimă un simțământ fizic, dar se poate referi și la partea emoțională și la suferința intelectuală. În lumina acestei idei, durerea este privită și ca o “neliniște”. Dacă în Sfânta Scriptură durerea și neliniștea sunt caracteristici ale stării fizice și emoționale a omului, atunci suferința, întristarea și nefericirea sunt cauzele durerii și neliniștii⁴.

A evita durerea este imposibil și contraindicat. Această imposibilitate derivă din faptul că trăim într-o lume căzută și suntem esențialmente ființe imperfecte – după cum ne învață și Geneza 3, unul dintre pasajele fundamentale ale Bibliei⁵. Suferința a devenit parte din viața umană. Toate zilele cât omul va avea viață, va fi însoțit și de suferință. C.S. Lewis spunea că încercând să excludem posibilitatea suferinței pe care o presupune ordinea firii și existența liberului-arbitru, vom realiza că am exclus viața însăși⁶. Philip Yancey face o observația legată de problema suferinței, spunând că cele mai multe probleme pe care le avem în legătură cu suferința nu sunt exerciții intelectuale, ci probleme reale din viață⁷.

În capitoul 3 din Geneza este descris momentul răzvrătirii omului și atragerii pedepsei divine. După cum susține profesorul Terinte, răspunsul lui Adam – “Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică” (Gen. 3:10) – dovedește ruperea legăturii dintre om și Dumnezeu, iar Cel care va căuta să o refacă este tot Dumnezeu. Chiar și atunci când este rostită judecata, Dumnezeu Își manifestă preocuparea față de el⁸. În ce o privea pe Eva, ea va naște, dar cu durere, iar în ce îl privea pe Adam, va munci, dar deja nu va mai fi ca și înainte, ci cu trudă și cu sudoarea feței își va dobândi hrana.

Deși suferința este una dintre consecințele păcatului, judecata lui Dumnezeu conține și o binecuvântare. Omul va continua să mănânce din roadele pământului, va avea cu ce să-și întrețină continuitatea vieții. Astfel, putem observa două elemente în judecata lui Dumnezeu. În primul rând, aranjamentul inițial este păstrat – omul va continua să cultive pământul, iar pământul va da roade și îl va hrăni pe om. În al doilea rând, aranjamentul inițial este schimbat – omului îi va fi greu să cultive pământul.⁹ Într-un fel, pedeapsa omului este similară cu pedeapsa femeii: ea va continua să nască copii, dar procesul de naștere va deveni foarte dureros. Astfel, vedem că judecata dată atât bărbatului, cât și femeii conține atât pedeapsă cât și binecuvântare.

² Menzies William W. *Doctrina biblice, o perspectivă penticostală* / Stanley M. Horton. Oradea : Life Publishers România, 1999. P. 95.

³ Menzies William W. *Doctrina biblice, o perspectivă penticostală*. P. 205.

⁴ ****Dicționar Biblic*. Vol. 1 / trad. Constantin Moisa. București : Stephanus, 1995. P. 396.

⁵ Walter A. Elwell (Ed.). *Evangelical Dictionary of Theology* / trad. în rusă de T. Vasyleva. Moscova : Asociația Duhovnoe Vozrojdenie, 2003. P. 188.

⁶ Allender Dan B. *Strigătul Sufletului* / trad. Camelia Conțac. Cluj-Napoca : Peregrinul, 2011. P. 230.

⁷ Lewis C.S. *Despre Minuni, Cele patru iubiri, Problema Durerii* / trad. Sorin Mărculescu și Vlad Russo. București : Humanitas, 2021. P. 376.

⁸ Yancey Philip. *Unde este Dumnezeu când sufăr?* / trad. Octavian Verlan. Timișoara : Noua Speranță, 2003. P. 20.

⁹ Hoekema Anthony A. *Created in God's Image* / trad. în rusă de A. Vyazovskoi. Minsk: Poligrafkombinat im. Kolasa, 2019. P. 208–209.

Conform cercetărilor lui C.S. Lewis, există două înțelesuri ale cuvântului “durere”, care desemnează două lucruri: un anumit tip de senzație transmisă prin fibrele nervoase specializate, resimțită din punct de vedere fiziologic ca fiind neplăcută. În acest sens, poate fi utilizat mai degrabă termenul “durere” decât “suferință”; orice experiență, fizică sau mentală, care este dezagreabilă omului, în acest caz, termenul “suferință” fiind sinonim cu “tristețe”, “chin”, “mâhnire”, “amărăciune”, “necaz”¹⁰.

Suferința individuală provocată de păcatul originar. Păcatul primelor oameni a avut ca rezultat degradarea a tot ceea ce crease Dumnezeu. După ce primii oameni au păcătuit s-a produs o schimbare în relația lor cu Dumnezeu. Păcatul originar a corupt natura umană și a introdus suferința și moartea în lume. Ei au comunicat, și au fost într-o relație bună, relație de prietenie. Dar în momentul când au ales să nu asculte totul sa schimbat. Erickson afirmă că în acel moment ei au intrat în tabăra opusă lui Dumnezeu și I-au devenit, de fapt, dușmani. Nu Dumnezeu a fost cel care S-a schimbat și S-a îndepărtat, ci Adam și Eva¹¹, prin neascultarea lor față de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au mâncat din pom și imediat (Gen. 3:7) “li s-au deschis ochii”. Au început să se resimtă urmările căderii.

Prima reacție care a urmat a fost “rușinea și vinovăția”¹² – “au cunoscut că erau goi” (v. 7) – și au căutat imediat să se acopere cu frunze. Apoi a urmat “frica” (v. 10). Acest sentiment al fricii ca și cele de mai sus au apărut ca și rezultat al căderii. Când bărbatul și femeia au ieșit din mâna Creatorului, pe lângă faptul că erau inocenți, ei erau și sfinți. Natura lor nu avea nimic păcătos. Dar acum după ce nu au ascultat, ei aveam sentimente de rușine, de degradare sau de pângărire. Cu alte cuvinte aveau ceva de ascuns¹³.

Condamnarea la moarte ce a însoțit păcatul mâncării din pomul interzis, pe lângă faptul că a adus moartea, a adus și toate suferințele asociate morții, la care se adaugă un bold și o teamă înrobitoare (1Cor. 15:56; Ev. 2:15)¹⁴. Prin neascultare, omul a fost blestemat de Dumnezeu să aibă parte de durere și suferință. Omul pe drept își asumă pedeapsa de a avea parte de durere și suferință pentru păcat. Deși nu omul este cauza răului. Căderea omului (Gen. 3:1–7) presupune existența răului, iar blestemul divin (Gen. 3:14–19), deși sporește relele din această viață, nu le aduce la existență¹⁵.

Într-o lume creată și declarată de Dumnezeu “bună”, suferința este un lucru nedorit. Odată cu păcatul a intrat și suferința, sub forma conflictului, durerii, descompunerii, muncii trudnice și a morții (Gen. 3:15–19)¹⁶. Mai multe texte din Biblie ne permite să considerăm că Satan are puterea să-i facă pe oameni să sufere (2Cron. 12:7; Iov 1:12, 2:6), ei suferă numai în mâna lui Dumnezeu și Dumnezeu este Cel care controlează și stăpânește suferința (Amos 3:6; Is. 45:7; Matei 26:39; Fapte 2:23)¹⁷. Biblia nu ne învață că în timpul vieții scurte trăite pe pământ vom fi scutiți de suferință, ci în Biblie găsim exact opusul. Învățătura Scripturii nu este o viață prosperă și fără de suferință pe acest pământ, ci, în repetate rânduri, Scriptura ne spune că durerea și suferința sunt componente nelipsite din viața copiilor lui Dumnezeu. Prin durere și suferință avem parte de bucurie și ajungem la slavă¹⁸.

Păcatul a compromis ordinea Creației divine și a produs haos în viața omului. Existența omului este des înconjurată de boli care produc neplăcere și durere chinuitoare. Starea de spirit se caracterizează prin anxietăți care privează persoana de bucuria de a trăi și o fac incapabilă să desfășoare activitățile

¹⁰ Terinte Ciprian-Flavius. Viața Bisericii conform metaforelor pauline. Perspectiva apostolului Pavel privitoare la natura și menirea Bisericii. Oradea : Societatea Biblică din România, 2010. P. 40.

¹¹ Hoekema Anthony A. Created in God's Image / trad. în rusă de A. Vyazovskoi. Minsk: Poligrafkombinat im. Kolasa, 2019. P. 208–209.

¹² Lewis C.S. Despre Minuni, Cele patru iubiri, Problema Durerii. P. 425.

¹³ Erickson Millard J. Teologie Creștină / trad. Elena Jorj. Ed. a 2-a. Oradea : Casa Cărții, 2004. P. 525.

¹⁴ Dymess William. Teme ale teologiei Vechiului Testament / trad. Ruben Ologeanu. Cluj-Napoca : Logos, 2010. P. 110.

¹⁵ Thiessen Henry C. Prelegeri de teologie sistematică. Oradea : SMR, 1979. P. 210.

¹⁶ Adams Jay. O teologie a consilierii creștine, mai mult decât răscumpărare / trad. Florin Mermeze. Oradea : Cartea Creștină, 2008. P. 169.

¹⁷ B. George Arthur. The Interpreter's Dictionary of the Bible. R – Z. New York : Abingdon Press. P. 451.

¹⁸ Douglas J.D. (Ed.). Dicționar biblic / trad. Livius T. Persy, John Tipei. Ed. a-5-a. Oradea : Cartea Creștină, 2015. P. 1437.

zilnice, iar uneori îi tulbură complet echilibrul mental. Sufletul uman a devenit un câmp de luptă al gândurilor, pasiunilor și dorințelor. Voința refuză să urmeze bunul simț, iar dorințele și plăcerile fizice se răzvrătesc, refuzând să fie supuse bunului simț. Viața și-a pierdut armonia, iar blestemul i-a luat locul. Omul se află într-o stare de dezintegrare a personalității, iar acest lucru provoacă adesea suferințe insuportabile¹⁹.

Potrivit lui C.S. Lewis, omul a ajuns să-i fie urât lui Dumnezeu și sie însuși, și aceasta nu din cauza că Dumnezeu l-ar fi creat așa, ci omul singur s-a făcut așa prin folosirea abuzivă a liberului arbitru. Toate lucrurile create de Dumnezeu inclusiv liberul arbitru, după cum afirmă Lewis, au fost create de Dumnezeu bune și liberul-arbitru al ființelor raționale cuprindea, prin însăși natura sa, posibilitatea răului; astfel omul s-a slujit de această posibilitate și, ca rezultat, a devenit rău²⁰.

Odată cu căderea primelor oameni, întreaga umanitate a fost afectată, moștenind o natură păcătoasă și suferind din cauza acestei condiții păcătoase. Suferința este văzută ca rezultatul direct al păcatului original, care a slăbit voința umană, a corupt relația omului cu Dumnezeu și a introdus suferință și boală în lume. Suferința, fie că este vorba de suferință fizică, emoțională sau spirituală, este o manifestare a acestei condiții păcătoase moștenite de la Adam și Eva ca parte a condiției umane afectate de păcatul original. După cum susține Thiessen, bolile trupului sunt cauzate tot de păcatul originar. Durerile pe care avea să le sufere atât bărbatul cât și femeia derivă din această apostazie a lor²¹. Puterile mintale cât și cele fizice au fost afectate, ca urmare au slăbit și au început să se degradeze. Remarcăm și faptul că nu fiecare boală este un rezultat al păcatului personal, după cum vedem și din textele care le întâlnim în Scriptură (Iov 1,2; Ioan 9:3; 2Cor.12:7), dar până la urmă fiecare suferință și boală este o consecință a primului păcat al lui Adam.

De remarcat faptul că Biblia nu sprijină negarea durerii și a suferinței, ci din potrivă durerea trebuie recunoscută, împreună cu toată suferința și cu toate greutățile pe care ea o produce. Dumnezeu folosește durerea și suferința cu mai multe scopuri. Spre exemplu suferința este folosită cu scopul să ne arate că lumea în care trăim nu este perfectă și că noi trebuie să trăim cu speranța în lumea viitoare (Rom. 8:18–25). De asemenea suferința are și scopul să ne purifice și să ne educe spiritual (Ev. 5:8; 2:10).

Ființele umane nu atribuie suferinței lor semnificații cu totul personale. Mai degrabă, semnificația atribuită de orice om unei experiențe personale (sau comunitare) de suferință este una care este disponibilă în cultura sau subcultura aceluși om. Mai mult decât atât, aceste semnificații se schimbă ele însele în timp, deoarece înțelegerea și interpretările umane se schimbă în timp²². Pentru omul care nu crede în Dumnezeu, suferința doar există acolo. Numai că singura problemă cu care se confruntă este legată de întrebarea: cum să scapi de suferință?

În Vechiul Testament se afirmă clar ideea că măsura de suferință a unei persoane nu este strict proporțională cu măsura de păcătoșenie personală în viața pământească a oamenilor și că nu se poate trage concluzia că suferința este strict legată de păcătoșenia personală a unei persoane. Exemplele de prosperitate a păcătoșilor și de nenorociri care s-au abătut asupra oamenilor evlavioși le întâlnim în mod repetat în Vechiul Testament (Psalmul 71:1–13, Ieremia 12:1 etc.). Cartea lui Iov prezintă o analiză detaliată a viziunii suferinței ca pedeapsă pentru păcate. Însă neprihănitul Iov însuși se prezintă un exemplu de om neprihănit care îndură suferința.

Suferința colectivă provocată de păcatul originar. Păcatul a produs mult rău și multă suferință atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv. Despre universalitatea păcatului în Biblie se vorbește sub diferite forme. Înainte de potop, despre păcatul rasei umane se spune că era atât de extins încât Dumnezeu a decis să-l distrugă pe om de pe fața pământului (Gen. 6:5–7). Cu excepția lui Noe și

¹⁹ Douglas J.D. (Ed.). Dicționar biblic. P. 1437.

²⁰ Allender Dan B. Strigățul Sufletului. P. 230.

²¹ Berkhof Louis. Systematic Theology. Trad. în rusă. Minsk : Poligrafkombinat im. Kolasa, 2014. P. 291.

²² Lewis C.S. Despre Minuni, Cele patru iubiri, Problema Durerii. P. 406.

familiei lui, Dumnezeu a hotărât să distrugă tot, deoarece coruperea ființei umane era universală. Păcatul lui Adam i-a afectat pe toți oamenii, după cum îi spune Apostolul Pavel bisericii din Roma: “<...> moartea a trecut asupra tuturor oamenilor; din pricină că toți au păcătuțit” (Rom. 5:12b). Pavel aici face referință la întreaga rasă umană ca implicare directă în primul păcat săvârșit de Adam²³.

Imediat după ce a fost rostită sentința asupra primelor oameni și au fost izgoșiți din Grădină, răul și suferința au început să se extindă peste tot pământul. Odată cu creșterea populației pe pământ *corupția* este tot mai accentuată. Cartea Geneza subliniază o creștere cantitativă: moravurile degenerază într-o degradare generalizată, mizeria debordează pretutindeni (Gen. 6:5; 11)²⁴. Păcatul s-a extins și a cuprins întreaga natură a omului, încă din tinerețea sa. După cum susține și Jay Adams, durerea, nefericirea și alte forme ale suferinței umane au apărut ca o consecință a blestemului.²⁵ Și toți oamenii de când se nasc și până mor au parte de suferință.

Sfântul Ioan Gură de Aur, vorbind despre suferință în una din omiliile sale, a afirmat: “Păcatele sunt pricina tuturor relelor. Din pricina păcatelor – supărările, din pricina păcatelor – tulburările, din pricina păcatelor – războaiele, din pricina păcatelor – bolile și toate suferințele greu de vindecat ce vin peste noi”²⁶. Cu alte cuvinte originea suferinței și a bolilor tuturor oamenilor trebuie căutată în acțiunile de neascultare a lui Adam. Așa a intrat suferința în viața lui, și ca urmare în viața tuturor oamenilor.

Omul meditează la întrebarea cu privire la apariția suferinței în lume încă din cele mai vechi timpuri. Dacă există un Dumnezeu atotputernic și bun, de ce permite El războaiele, foametea, crimele și alte lucruri care distrug viața? Oare nu are El puterea de a preveni toate aceste lucruri? Biblia lasă această întrebare deschisă. Există răspunsuri la unele lucruri, dar, totuși, multe întrebări rămân fără răspunsuri. Biblia spune că există multă suferință în lume pe care omul și-a provocat-o singur. Rezultatele propriilor acțiuni ale omului sunt războaiele, actele de violență, încălcările fidelității conjugale și alte comportamente care provoacă răni profunde. Omul nu poate da vina pe Dumnezeu pentru acestea, dar va trebui să se privească pe sine în oglindă.

Cu toate acestea, există însă și multă suferință în lume care nu este cauzată de om. De exemplu, diverse boli și dezastre naturale. De ce nu le previne Dumnezeu? Acest lucru rămâne un mister pentru noi. Cu toate acestea, se pare că diversele suferințe devin circumstanțe prin care Dumnezeu îl cheamă pe om la părtășie cu El însuși. Poate că unul dintre scopurile suferinței este acela de a-l face pe om să-și amintească cât de mic este și să se întoarcă la Dumnezeu. Pe de altă parte, suferința îi aduce pe oameni împreună, iar voia lui Dumnezeu este să îi ajutăm pe cei aflați în nevoie.

Oamenii nu pot să fugă de suferință, necazuri naturale, defecte fizice sau conflictele dintre popoare (2Cron. 20:9), dar Dumnezeu folosește acest tip de suferință pentru educare și îndreptarea poporului Său, pentru a-i face ca ei să se închine doar Lui cu adevărată pocăință. Acest fel de suferință este foarte evident în exemplul suferinței poporului evreu în robia egipteană (Ex. 4:31) sau în perioada Judecătorilor (Neemia 9:26–27), sau chiar atunci când au fost trimiși în exilul babilonian (Is. 26:16)²⁷. Așteptarea lui Dumnezeu în aceste situații era ca ei, atunci când vor vedea că sunt în strâmțorare, că sunt duși departe, că suferința este prea mare, să se întoarcă cu pocăință la El (Os. 5:15). De remarcat faptul că poporul lui Israel, când trecea prin diferite perioade de suferință, privea la aceasta ca la o măsură pe care o lua Dumnezeu cu ei pentru neascultarea lor. Dumnezeu este un Dumnezeu viu, și de aceea atât binele cât și durerea vin de la El (Amos 3:6).

Pe de altă parte Sfântul Vasile cel Mare mărturisește că nu se poate spune că boala este necreată, dar nici că este creatură a lui Dumnezeu. Oamenii au fost creați cu o structură naturală, potrivit firii

²³ Thiessen Henry C. Prelegeri de teologie sistematică. P. 211–212.

²⁴ Gowman Donald E. The Westminster Theological Wordbook of the Bible. London : Westminster John Knox Press, 2003. P. 499.

²⁵ Barackman Floyd H. Teologie creștină practică / trad. Marcela Mureșan. Arad : Multimedia, 2003. P. 301.

²⁶ Blocher Henri. Revelația originilor / trad. Mihaela Alexa. Cluj-Napoca : Peregrinul, 2009. P. 190.

²⁷ Adams Jay. O teologie a consilierii creștine, mai mult decât răscumpărare. P. 168.

lor, și au fost aduși la viață având desăvârșite toate măduarele; se îmbolnăvesc când își pierd starea naturală de viață; își pierd sănătatea ori prin felul rău de trai, ori din alte motive care aduc îmbolnăvirea trupului. Cu alte cuvinte Dumnezeu a făcut trupul, nu boala; a făcut sufletul, nu păcatul; sufletul se înrăutățește când se îndepărtează de starea lui naturală²⁸.

Concluzia. Nimeni nu este scutit de suferință. Cu toții suferim în această lume căzută în care ne aflăm, din cauza neascultării protopărinților față de Dumnezeu și din cauza lipsei lui Dumnezeu din viața noastră²⁹. Înlăturându-L pe Dumnezeu din viața personală sau a comunității, oamenii se expun suferinței. În lumea decăzută, suferința de un fel sau altul este inerentă tuturor ființelor, fără excepție. Nimic nu poate elibera o ființă umană de suferință, fie că este vorba de putere, sănătate sau bogăție “Omul se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare” (Iov 5:7); “<...> În lume veți avea necazuri <...>” (In. 16:33); “Pentru ca nimeni din voi să nu se clatine în aceste necazuri, căci știți singuri că la aceasta suntem rânduiți. Și când eram la voi, v-am spus mai dinainte că vom avea să suferim necazuri, ceea ce s-a și întâmplat” (1 Tes. 3:3–4). În consecință, nimeni nu poate scăpa de necazuri sau de suferințe, ci ele trebuie acceptate.

Suferința, fie că este vorba de suferință fizică, emoțională sau spirituală, este o manifestare a stării păcătoase moștenite de la Adam și Eva ca parte a condiției umane afectate de păcatul originar. Toți oamenii au fost afectați de primul păcat și toți oameni, de când se nasc și până mor, au parte de suferință.

Lista literaturii folosite:

1. Dicționar Biblic. Vol. 1 / trad. Constantin Moisa. București : Stephanus, 1995. P. 396.
2. Hoekema Anthony A. Created in God's Image / trad. în rusă de A. Vyazovskoi. Minsk : Poligrafkombinat im. Kolasa, 2019. P. 208–209.
3. Barackman Floyd H. Teologie creștină practică / trad. Marcela Mureșan. Arad : Multimedia, 2003. P. 301.
4. Berkhof Louis. Systematic Theology. Trad. în rusă. Minsk : Poligrafkombinat im. Kolasa, 2014. P. 291.
5. Terinte Ciprian-Flavius. Viața Bisericii conform metaforelor pauline. Perspectiva apostolului Pavel privitoare la natura și menirea Bisericii. Oradea : Societatea Biblică din România, 2010. P. 40.
6. Allender Dan B. Strigătul Sufletului / trad. Camelia Conțac. Cluj-Napoca : Peregrinul, 2011. P. 230.
7. Gowman Donald E. The Westminster Theological Wordbook of the Bible. London : Westminster John Knox Press, 2003. P. 499.
8. B. George Arthur. The Interpreter's Dictionary of the Bible. R – Z. New York : Abingdon Press. P. 451.
9. Blocher Henri. Revelația originilor / trad. Mihaela Alexa. Cluj-Napoca : Peregrinul, 2009. P. 190.
10. Thiessen Henry C. Prelegeri de teologie sistematică. P. 211–212.
11. Douglas J.D. (ed.). Dicționar biblic / trad. Livius T. Persy, John Tipei. Ed. a-5-a. Oradea : Cartea Creștină, 2015. P.1437.
12. Adams Jay. O teologie a consilierii creștine, mai mult decât răscumpărare / trad. Florin Mermeze. Oradea : Cartea Creștină, 2008. P. 169.
13. Lewis C.S. Despre Minuni, Cele patru iubiri, Problema Durerii / trad. Sorin Mărculescu și Vlad Russo. București : Humanitas, 2021. P. 376.
14. Liviu Petcu. Suferința și creșterea spirituală. Iași : Editura Fundației Academice Axis, 2012. P. 22.
15. Erickson Millard J. Teologie Creștină / trad. Elena Jorj. Ed. a 2-a. Oradea : Casa Cărții, 2004. P. 525.
16. Yancey Philip. Unde este Dumnezeu când sufăr? / trad. Octavian Verlan. Timișoara : Noua Speranță, 2003. P. 20.
17. Sf. Ioan Gură de Aur. Omilii despre pocăință. Omilia 7. URL: <https://www.ioanguradeaur.ro/383/omilia-a-saptea/> (accesat în data de 19 aprilie 2024, ora 20:30).

²⁸ Sf. Ioan Gură de Aur. Omilii despre pocăință. Omilia 7. URL: <https://www.ioanguradeaur.ro/383/omilia-a-saptea/> (accesat în data de 19 aprilie 2024, ora 20:30).

²⁹ Elwell Walter A. (Ed.). Tyndale Bible Dictionary / trad. în rusă de O. Rybakov. Sankt-Peterburg : Biblia dlya Vseh, 2005. P. 1178–1179.

18. Sfântul Vasile cel Mare. Dumnezeu nu este autorul relelor. Omilia a IX-a. URL: <https://ortodoxinfo.ro/2020/01/01/sfantul-vasile-cel-mare-omilia-a-ix-a-ca-dumnezeu-nu-este-autorul-relelor/> (accesat în data de 19.aprilie 2024, ora 20.30).

19. Walter A. Elwell (ed.). Evangelical Dictionary of Theology / trad. în rusă de T. Vasyleva. Moscova : Asociația Duhovnoe Vozrojenie, 2003. P. 188.

20. Elwell Walter A. (Ed.). Tyndale Bible Dictionary / trad. în rusă de O. Rybakov. Sankt-Peterburg : Biblia dlya Vseh, 2005. P. 1178–1179.

21. Dyrness William. Teme ale teologiei Vechiului Testament / trad. Ruben Ologeanu. Cluj-Napoca : Logos, 2010. P. 110.

22. Menzies William W. Doctrina biblice, o perspectivă pentecostală / Stanley M. Horton. Oradea : Life Publishers România, 1999. P. 95.

Подано в редакційну колегію 20.03.2025

Подано до друку 01.07.2025